LEEUWARDER COURANT
05 mei 2022, pag. 22

Midden op de Grote Oceaan sloeg het noodlot toe. Ineens verloor het zeilschip Blue Beryl van Sander en Yvette zijn mast. ‘Het is afzien. Een horrorscenario. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar.’

‘Horrorscenario’
Dobberen zonder mast op de Grote Oceaan

Sander Droog en zijn vriendin Yvette voor het verlies van de mast en het grootzeil. FOTO’S ROB DROOG

ROBERT JAN SPEERSTRA

Daar drijf je dan, in het grote niets. Met de Galapagoseilanden 1000 zeemijl (1850 kilometer) achter je en Frans-Polynesië 2300 zeemijl (4250 kilometer) vóór je. In een boot die nog maar één kant op kan, naar het westen. En die tergend langzaam is en bovendien instabiel. Zo wild als een dobber op onrustig water.

Eind april verloor het zeiljacht Blue Beryl (een Koopmans 44) van Sander Droog en zijn vriendin Yvette zijn mast. Uit het niets brak er iets. Terwijl alle zeilen en stagen nieuw waren. De mast lag in het water en de stag op het dek, maar golven van 2,5 meter maakten het te zwaar om de mast en het grootzeil te redden. Sander en Yvette, die zelf ongedeerd waren, lieten de boel uiteindelijk afzinken. Met een klein, geïmproviseerd noodzeiltje moesten zij verder.

‘We hebben dit scenario al een keer uitgedacht, maar als je het dan moet doen in het echt is het een horrorscenario. Het is afzien. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar’, zegt Sander, die opgroeide in Heerenveen en later in Groningen studeerde. Yvette, net als Sander 35 jaar, komt uit Roden.

De Blue Beryl met het noodzeiltje.

De twee leerden elkaar kennen in Amsterdam en hebben hun avontuur – een reis om de wereld in drie tot vier jaar, met vertrek in augustus 2020 – in deze stad ook uitgebreid voorbereid. Om geld te besparen en in de boot te kunnen investeren, leefden zij voor de trip al twee jaar op het schip.

MINDER STABIEL

„Het probleem is dat een boot zonder mast veel minder stabiel is’’, vertelt Rob Droog, de vader van Sander, vanuit Heerenveen. „Hij slingert en klotst dus op elke golf. Dat is nu het ergste, begrijp ik van hem.’’

Sander zelf communiceert via satellieten. Dit gaat meestal in korte tekstberichten. Hoewel de golven soms hoog zijn en de boot oncomfortabel, zijn hij en zijn vriendin hier enigszins aan gewend geraakt, laat Sander weten.

Vanwege de heersende winden en stromingen was het onmogelijk om met het noodzeiltje terug te keren naar de Galapagoseilanden. Die lagen op het moment van het ongeluk dichter bij dan Frans-Polynesië, waar de eilandengroep Markiezen de bestemming is. ‘Dit is een van de mooiste plekken op aarde’, schrijft Sander. ‘Het is meteen ook de langste oversteek die we moesten maken. Een van de oversteken waar je je zo goed op voorbereidt.’

ERG BEANGSTIGEND

Zijn zoon zeilt z’n hele leven al, vertelt vader Rob. „Even was hij ontredderd, toen het gebeurde. Maar al snel keek hij weer vooruit. Yvette is niet met zeilen opgegroeid en vond het erg beangstigend. Maar ook met haar gaat het beter. Het moreel is nu goed.’’

Sander bericht dat hij inmiddels nog ‘maar’ 1100 zeemijl voor de boeg heeft tot het Markiezen-eiland Nuku Hiva. ‘We verwachten er binnen twaalf dagen te zijn.’ De snelheid is 4 knopen: de eigen 3 knopen plus 1 knoop stroom mee. Dit is zo’n 7 kilometer per uur. Wie snel wandelt, zou de Blue Beryl kunnen bijhouden.

Eten en drinken zijn geen probleem, meldt de oud-Heerenvener. ‘We hebben genoeg eten aan boord voor vier à vijf maanden. Met ons water kunnen we ongeveer twee maanden doen. Meer dan genoeg dus voor zo’n oversteek. Ook als het tegenzit. We hebben geen watermaker, maar doen zuinig aan en hebben grote tanks.’

> “WE MOESTEN ONSZELF ECHT AAN DIT VRESELIJKE GEVOEL GAAN OVERGEVEN

‘Wat eigenlijk het ergste is, zijn de golven’, gaat hij verder. ‘We hebben met dit noodtuig minder tegendruk van de wind. Daardoor gaat de boot als een dobber heen en weer. We moesten onszelf echt aan dit vreselijke gevoel gaan overgeven.’

DROOM IS WEG

Sander en Yvette wilden zich niet laten oppikken door bijvoorbeeld een containerschip. Zo’n schip kan hun eigen boot namelijk niet aan boord nemen, weet vader Rob Droog. „Dus dan moet je de Blue Beryl laten afzinken en ben je hem kwijt. Je droom is weg. Je trots. En het is geen goed zeemanschap en uiteraard niet goed voor het milieu.’’

Om hun heen zijn walvissen te zien en af en toe drijft er een verloren container voorbij. Grote onweersbuien zijn de twee tot nu toe bespaard gebleven. „Ze varen ongeveer op de evenaar, vangen om de paar dagen verse vis en zien heel veel mooie zonsondergangen’’, zegt de vader van Sander.

‘We kijken met veel vertrouwen uit naar de laatste 1100 mijl’, besluit Sander zelf. ‘We krijgen veel support vanuit Nederland en van medezeilers om ons heen.’